Жебрачкою тебе я
любовно називаю,
О Земле, найдорожча
ти в ніжності твоїй!
Я болю наглий напад
у серці відчуваю,
Коли твій усміх бачу
ласкавий і сумний.
З грудей своїх щедротних
ти точиш кров до краю,
Щоб немовлят наситив
живлющий цей напій,
І ти глядиш дитину,
шукаєш їй розмаю,
Але нектару щастя
не можеш дати їй.
Всі квіти й аромати,
всі барви небокраю
Приносиш, щоб складався
палац життя ясний,
Та раю не створила,
лиш обіцянку раю,
Не довершивши й досі
труд безконечний свій.
Тому твої красоти
марніють так з одчаю,
Тому так ніжно-сумно
хмарніє образ твій.

Перекладач: М. Бажан